

IN HONOREM
CONIUGII VIRI PRU-
DENTISSIMI D. WOLGANGI

Drossendorferi & Sponse eius pudicissimæ
Annæ, Honestissimi viri D. Iohannis
Spisij Cuius Nabburgensis
filie &c.

PAVCA nouo sponso de suauis fœdere amoris
Ad ripas Istri canimus, tu Christe faueto,
Coniugij sacris dignate accumbere mensis,
Et latices mutare aqueos in munera Bacchi.

Res est grata Deo, & diuina lege probata
Coniugium, cuius manet immutabilis ordo,
Finis & utilitas, nanq; alto semina ducit,
Cælo, quæ nulli transire impune licebit.

Principio postquam verbo viuente creasset
Omnia, primus homo simul hinc sua nomina, factus,
Accepisset humo, sancti Deus ordinis autor,
Tam firmo geminas constrinxit fœdere mentes:

Ille soporato cum carne & sanguine costam
Exerit, ac Euam figmentum nobile condit.

Quam mox adducens Adamo, pronubus ipse
Ceu primo sponso, verbis adiunxit amicis,

Corporis atq; duos vnus iussit vt essent:
Hanc tibi dicit habe, tua sint quacunq; mouentur,
Imperioq; premas, tibi seruiat orbis & ather,
Consortem foueas, tibi sit pars altera cordis,
Ferueat vna caro, concordia viuite lecto,
Ipse ego vos faciam fecundos prole parentes,
Dulcia coniugij nascentur pignora lecti.
Nam sic visa Deo res est aptissima, nomen
Possit vt ipsius celebrari stirpe nepotum.

Regius ergo pie diuino numine vates

Dixit, quod nunquam poterit delere vetustas:
Cui pia contingit Coniunx, quos omine dextro
Consociauit Hymen, dos illi maxima cessit,
Nam melior gemmis est, & preciosior auro,
Quam pietas ornat, virtus, faciesq; decora,
Haurit & a domino caelestia gaudia summo.
Vnica nanq; Deus mens cum sit, & vnicus ardor,
Fonsq; voluptatis, pax & concordia firma,
Omnes quos vno coniunxit pectore mixtos,
Si prece sollicitant casti, nec pectora flammis
Inficiunt vetitis, durum lenire inuabit
Auxilio praesens, & summi roboris instar
Sufficiet vires animis, qui vincula vitae
Connubialis amat, nec fidos deserit vnquam.

Coniugium quamuis subeunt tristissima quaeq;
Diuersasq; animi curas, & tedia secum
Attrahat, horribilis veluti sit carceris horror

In quo tormentis acti, tot voluere casus
Cogimur, haud aliter quam si committeret vndis
Ignotis vitam, vastiq; pericula ponti
Exciperet coniunx, tamen alta mente repossum
Permanet, esse Deo curæ consortia lecti,
Quæ modo coniunctim, tensis ad sidera palmis
Vota precesq; suas facient, his prouidus ipse
Auferet ærumnæ moles, & dulcia gustu
Reddet amara pijs, quos impius ardor amoris
Non adigit, fucos tædas temerare iugales.
Gratia sic etenim lectum diuina tuetur
Sincerum, quam casta mouent castissima sola est.

Hic est fons vite, vitalis largior vnda,
Vnde venit lassis requies, sine fine voluptas.
Sicut enim fontes emanant perpetuo fluxu
Per gelidos riuos, alti sub fornice saxi,
Prætereat quoties vt fessus fortè viator
Exhaustus madidis labris, cui sudor ab æstu
Corpore prorupit, rapido, singultibus imum
Pectus, anhelantemq; animam, labefactaq; cursu
Membra riget, vires rursusq; acquirat eundo:
Sic & perpetuò labuntur flumina fontis
Diuini, quando spes est accisa salutis
Coniugibus, tristis premit & precordia mæror,
Quinetiam prærupta fugæ via, magnaq; damna
Occurrunt, duce te, casus, omnesq; procellas
Euadunt, qui solus enim virtute resistis,

Exaudis

Exaudis gemitus, & tristia verba vocantum.

Haud aliter magnæ gentis, populiq; parentem
Viribus exhaustum curis, varijsq; periclis,
Flumine cœlesti reficis, cum compare Sara.

Qualis Zacharias, cui templum cura tueri
Magna fuit Solymis, & coniunx Helisabetha,
Quos Deus in medijs bellis, vbi sepè coorta est
Seditio, & rabidos inter discordia ciues,
Ensis & strictis in vulnere viribus hostes
Ibant audaces, nec spes opis vlla dabatur,
Sed miseri mortem tristes instare putabant,
Eripuit, cœlo veniens victoria vicit,
Immites patria prohibens à sede latrones.

Huius militiæ nunc tu quoque castra subisti,
Ac tibi promittit sanctæ coniunctio tædæ
Hæc eadem, sed enim tibi iuncta est candide amice,
Egregia forma virgo, lumenq; iuuentæ,
Quæ fouet occultis incendia grata medullis.
In primis diuina illi super omnia cura est
Relligio, pietasq;, fides, materq;, paterq;
Quæ docuere pij, teneris cognoscere ab annis,
Et veri, rectiq; tenax, virtutis amore
Plena pudicitæ, splendetq; modestia vultu:
Quæ non amisit pulluto corpore florem
Virgineum, sed tota fuit sine crimine vita.
Antè cupidinibus nullis contacta, pudorem
Incoluit: Veluti septis qui nascitur hortis

Flosculus, euincit pecudes, auidasq; iuuenas,
Nec conculcatur pedibus, sed in infima terræ
Radicem subigit, cœlesti rore vigorem
Accipit, & Solis, Zephyriq; tepentibus auris,
Crescens è scrobibus summa ad fastigia tendit:
Sic etiam vernans ipsius tota iuuentus
Gratam seruauit, grato cum corpore mentem,
Quodq; refert Anna nomen, felicius omen.
Haud decus eximium formæ natura negauit,
Candida sed facies grato suffusa nitore,
Ore rubro, roseisq; genis, pulchrisq; labellis:
Qualis erat Veneris splendor, donumq; vigoris,
Cum pariter Iuno, Pallasq; in vallibus Ida
Venissent, Paris vt iudex, certamina formæ
Sisteret, & victa, victricisq; arbiter esset.
Sunt etiam dotes aliæ, non auius ordo
Memborum, tamen omnis abest hoc munere fasti.
Hanc propter, si fata darent, perferre labores
Herculeos fas est, & cum discrimine vitæ.
Sed tua sit, semperq; fuit tibi dedita soli,
Vnum te petijt, tantumq; quieuit in vno.

Felix qui tali sponsæ connubia iungis,
Quæ tam præclaris virtutum dotibus aucta,
Nil magis exoptat quam tecum ducere vitam,
Hæc fortuna venit superùm concessa fauore.
Nec minus es felix, quæ tali sponsa marito
Iungeris, egregia formæ, nec stirpis egenti,

Quem

Quem celebrat probitas, & nomina magna parentum,
Et vis ingenij, studiumq; ac ardor honesti,
Qui fidei cultor, iurisq; minister & æqui
Pacem consuluit, reprobos submitit habenis,
Huius ferre iugum discas, placideq; teneto
Leges coniugij, iussisq; assuesce mariti,
Cum satus ipse Deo statuat, cum poscat honestas.

Ergo principium felix, felictor adsit
Exitus, atq; pares vobis amor implicet ignes,
Nulla lues odij, litis, nec fœda libido
Perturbent thalamos, verum nox humida terris
Incubat, amplexu suavi componite fœdus,
Dulcia purpureis nunc oscula figite labris,
Ac velut vnanimis certate in amore columbae,
Soluite primitias, crebraeq; propagine stirpis,
Vitis ab exemplo spargentis brachia, vestras
Cingatis mensas, quæ forma & imagine auorum
Mores & vitam referat, quos gloria fecit
Viuerè perpetuò, per sanctos munere vitæ,
Estè vnà, suauemq; vnà deducite vitam,
Nec nisi post longos annos, seramq; senectam,
Dirumpant diræ Parcarum fila sorores.

W. E. M. COLEMAN

1864

...

...

...

1864